

GROND IS EMOTIE

Interview met Willem de Beaufort.

Ik vertel graag het verhaal over een oude boer uit Groningen die elke avond een stukje over zijn land liep. Toen zijn kleinzoon vroeg, “waarom doe je dat elke avond?” antwoordde hij: “Ik vind dat zo fijn, dan kan ik op m’n eigen grond pissen.”

Dat gevoel en dat woordje ‘eigen’. Daar gaat het om. Je kunt erover beslissen. Gevoel van vrijheid en je bent ervoor verantwoordelijk. Als je grond hebt, dan komt die emotie er vanzelf bij. Dat zie ik zelfs bij de lokale beheerders van Staatsbosbeheer. Ook zij zijn verknocht aan de grond. Zij delen in die emotie.

Laatst vroeg iemand mij; “Je zegt vaak ‘grond is emotie’. Maar ik merk dat veel landgoederen maar enkele generaties in de familie zijn.. En toch zeg je grond is emotie. Wat bedoel je daar dan mee?”. Ja, wat bedoel ik daar nu mee?

Ik vertel graag het verhaal over een oude boer uit Groningen die elke avond een stukje over zijn land liep. Toen zijn kleinzoon vroeg, “waarom doe je dat elke avond?” antwoordde hij: “Ik vind dat zo fijn, dan kan ik op m’n eigen grond pissen.”

Dat gevoel en dat woordje ‘eigen’. Daar gaat het om. Je kunt erover beslissen. Gevoel van vrijheid en je bent ervoor verantwoordelijk. Je hebt beschikkingsmacht. Alhoewel het hebben belangrijker is dan de macht er over uitoefenen. Maar als die beslissingsmacht over grond op het spel staat dan gaat het mis. Niet voor niets is er al drie keer een kabinet gevallen over grond.

Familietraditie is voor mij niet hét enige bepalende argument voor de betrokkenheid bij het landgoed. Het is niet zozeer dat het bezit op een of andere manier maar mij is gekomen die mijn binding

geeft met het landgoed, maar wel dat ik overal herinneringen heb. Ik kende als kind al de grenzen heel precies. Ik ken elk stukje grond. Ik weet wat waar staat en waarom. Ik weet waar ik mijn eerste haas geschoten heb. Ik ben er verantwoordelijk voor. Het is belangrijk voor mijn levensopvatting; vast onderdeel van mijn normen en waarden.

Onze economie is opgebouwd uit de bekende drie factoren: grond, arbeid en kapitaal. Arbeid en kapitaal krijgen alle aandacht in de Nederlandse economie. De factor grond wordt wat vergeten. Maar voor de landgoedeigenaar is grond net zoals voor de boer essentieel. Grond is de kern waarmee je bezig bent. Daarmee moet je doen. De basis van de bodemproductie en de natuur. Grond beweegt niet, het ligt vast en is daarom ook stabiel. Het is de enige echte bron van inkomsten (hout uit het bos, melk van de weilanden, aardappels van de akkers). Op de grond staan je planten en dieren, het is beeldbepalend, het landschap. Als het uiteindelijke resultaat goed gaat en er goed uitziet dan mag je daar trots op zijn. Dat geeft vreugde.

De familietraditie blijft wel een sterk argument. Ik ken een landgoedeigenaar, die zegt: "Ik ben de 25e generatie. Ik hoop dit landgoed mooier en sterker door te geven aan de 26e generatie". Daaruit spreekt familietrots en kracht! Een heel krachtige emotie.

Als je grond hebt, dan komt die emotie er vanzelf bij. Dat zie ik zelfs bij de lokale beheerders van Staatsbosbeheer. Ook zij zijn verknocht aan de grond. Zij delen in die emotie. Als je met grond werkt, dan bouw je aan je eigen standbeeld. Je kunt aanwijzen, dat heb ik gedaan; dat was mijn ingreep. En je bent pissig als mensen stomme dingen doen. Ik ga tot het gaatje voor de kwaliteit die ik wil leveren en ik laat de grond pas los als het mij onmogelijk gemaakt wordt om die kwaliteit te leveren. Ja, en als ik zo nadenk, dan geldt: hoe langer grond in de familie is, hoe meer standbeelden er aan toe zijn gevoegd. Je vader dit en je grootvader dat. Daardoor krijgt het landgoed zijn identiteit. Daardoor wordt het eigen. Heerlijk!